

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

ALBERT BERTRAN

►► Gent passejant per la rambla de Catalunya, ahir al matí.

La frontera vertical de l'Eixample

La rambla de Catalunya és l'aparador de la *Barcelona bé*, un lloc on els barcelonins es deixen veure passejant i on els executius i oficinistes, de rigorós blanc i negre, es prenen la copa després de la feina, a l'estil madrileny o londinenc. Dimecres m'explicava una veïna que en 13 anys, els que ella fa que viu a la zona, el passeig ha canviat. D'una rambla àmplia i de clarobscur, els fanals il·luminaven només els passos, ha mutat a passeig poblat de terrasses i il·luminat per les llums de les botigues.

Acada costat, de fet, hi ha botigues d'aquestes que són iguals aquí que a Milà o a Nova York i que no escatimen en neons i ofertes. En aquesta nova rambla d'aquesta nova Barcelona de les desigualtats cada vegada més pronunciades, ja no hi són les noies que oferien el seu cos, als anys 70 als passatges i fins i tot el 2004 en alguna cantonada, i hi ha passatges de viants i tarongers urbans i homes, sis, que demanen almoïna.

La rambla apareix avui com una nova frontera d'aquesta ciutat, com abans ho va ser la Diagonal. Però aquesta és una frontera estranya perquè és vertical: comença just després de la plaça de Catalunya i s'ac-

centua a partir de la Gran Via. Potser és per la verticalitat que al capdavant connecta sud i nord, que les diferències són més visibles. En aquesta rambla hi ha dones molt primes i homes amb corbata i tall informal, però perfecte, i turistes que aquí semblen més ben vestits que unes cantonades més al sud, encara que siguin els mateixos.

Dimecres, una parella de barcelonins descansaven en un dels bancs. La parella era un elogi de la placide-

La rambla de Catalunya és l'aparador de la 'BCN bé' i dels oficinistes

sa: *borselino*, ell, i barret d'illa, ella. És cert que les terrasses ocupen avui una gran part d'aquesta nova rambla, però encara hi ha bancs on asseure's. Tots dos eren allà amb un gos acalorat, preciós. Els nens –la rambla està envoltada d'escoles religioses– s'acostaven a veure el ca, a tocar-lo i el gos es deixava estimar.

És al vespre quan a la rambla s'entrecreu aquesta ciutat de desigualtats: surten les dones de la neteja i

esperen el bus, les mares criden als nens, hi ha gelats aquí i allà, i les senyores de tota la vida van al seu passeig i els oficinistes ocupen les terrasses. A aquella hora, als semàfors es para el parc automobilístic que només s'explica si s'atén a l'informe que fa poc va publicar el BCE, en què recollia que el preu mitjà per una hora de feina d'un executiu espanyol és de 788 euros nets, sense bons o plusos.

Jordi Forcada, de Queviures Forcada, literalment va néixer a la cantonada de Mallorca amb rambla de Catalunya. Des de 1845, la família té aquest colmado. L'any que ve, deia dimecres, se'n va i ho fa contra la seva voluntat. Buscarà un local per la zona per no deixar la clientela sense la botiga, però on no estigui tan sol. Enumerava tots aquells que un dia van ser els seus veïns: peixateries, joieries, pintors, artesans, una vaqueria... Els enumerava i sentia olor d'espècies, de colmado d'infància.

Ara en aquests locals hi ha franquícies: sostenidors globals, calçotets globals, rellotges globals, mòbils globals i compradors globals. Entrava una senyora i li deia que li baixaria una ampolla perquè l'ajudés a obrir-la. Es coneixen des de fa dècades. La seguia una estrangera que s'allotjava en uns apartaments, uns japonesos que estaven de pas, un executiu i una dependent, que ara són, en aquesta nova rambla, el que abans eren les modistes. Només que les modistes podien encomanar-se a santa Llúcia. ≡

 cgaya@elperiodico.com